Дев'ять місяців носила
Я тебе в своєму тілі,
У стражданнях породила
І зростила у знесиллі,

Ти це знай, дитя кохане,
І не будеш дивувати,
Що ніхто з жінок не стане
Так любить, як рідна мати.

Батька змінять на дружину,
Буде й для вдови заміна,
Тільки матір в домовину
Забере любов до сина.

Мисль її летить до нього,
І для нього серце б'ється.
Ради сина дорогого
Все віддасть і не здригнеться.

З дня, як ти пішов із дому,
Від турботи серце ниє:
Леле! Хто ж твою утому,
Голод, спрагу й біль розвіє?

Може, у боях поляже
Син мій, зранений стрілою,-
Ран його не перев'яже
Рідна матір після бою.

Може, виклювали круки
В тебе очі журні й тьмяні,
І без владаря з розпуки
Заіржав твій кінь-мерані?

Може, десь гніздо пташине
Вже твоїм волоссям слане?
Хай же матір птахом стане
І, як птах, до тебе злине!

1875

Перекладач: Микола Бажан